

Borstkanker

"Angst voor het onbekende"

Borstkanker

"Angst voor het onbekende"

Ellen Wagter-Streep

Schrijver: Ellen Wagter-Streep
ISBN: 9789402129663
© Ellen Wagter-Streep

Inhoud

Inhoud	05
Voorwoord	07
H 1: Mijn verhaal begon zo	09
H 2: Het traject	17
H 3: Borstkanker	27
H 4: MRI	35
H 5: Uitslag: Borst besparend?	41
H 6: De operatie	49
H 7: De uitslag	65
H 8: Voorbereiden bestralen	75
H 9: Bestralen	81
H10: De laatste bestraling	89
H11: Het heden	95
H12: Feiten en tips	101

Voorwoord

Mijn naam is Ellen Wagter-Streep en ik was 50 jaar toen ik in februari 2012 kreeg te horen dat ik borstkanker had. De hele periode vanaf het moment dat de huisarts belde tot aan de laatste bestraling heb ik mijn ervaring en emoties gedeeld op Facebook. De jaren erna heb ik verschillende vrouwen kunnen helpen met mijn verhaal.

Ik had namelijk geen idee wat er allemaal ging gebeuren. De angst voor het onbekende maakte mij alleen nog maar banger. Natuurlijk heb ik veel opgezocht op internet, maar wat mij opviel was dat heel veel gegevens allemaal "zwaar" op mij over kwamen. Mijn ervaringen heb ik opgeschreven zoals ik ze zelf heb ervaren en dat is gelukkig met een positieve instelling geweest. Natuurlijk heb ik doodsangsten uitgestaan, wie niet! Maar ik heb mijzelf steeds de vraag gesteld: Wat helpt het als ik alles negatief blijf zien? Word ik daar beter van? NEE!!

Nu, drie jaar later, heb ik de stap gezet om alles uitgebreid op papier te zetten zodat ik misschien nog meer vrouwen kan helpen om een klein beetje angst weg te nemen. Ook mede dankzij mijn dochter Valerie, die haar profielwerkstuk voor haar eindexamenklas Havo heeft gehouden met als onderwerp borstkanker. In de loop van de maanden kwam zij er ook achter dat er nog heel veel vrouwen zijn die het woord "borstkanker" angstvallig vermijden en dat er veel vrouwen en jonge meisjes zijn die er bijna niks over weten. Ik ben juist heel erg open geweest tegen iedereen, geen vraag was voor mij te gek.

Ik heb gedeeltes uit haar werkstuk over genomen om een aantal onderwerpen beter te kunnen begrijpen. Voor haar heb ik ook de originele foto's van mij opgevraagd bij het ziekenhuis zodat ze deze kon gebruiken voor haar werkstuk.

Een op de acht vrouwen krijgen te horen dat zij borstkanker hebben. Natuurlijk verandert het een en ander in de loop van de jaren, maar de emoties blijven toch hetzelfde.

Ik wil graag mijn man Rob en mijn dochter Valerie bedanken voor al hun liefde, hulp en steun die ik kreeg tijdens mijn ziekte en nu nog steeds krijg. Zonder jullie was ik er niet zo sterk door heen gekomen. Ik hou van jullie XX

Ik heb veel informatie verkregen via www.borstkankervereniging.nl. Ook heb ik veel gehad aan het boek "Zorg boek borstkanker" en aan het profielwerkstuk van mijn dochter.

"Ik ben geen professionele schrijfster dus als er ergens een foutje in zit, neem mij het dan niet kwalijk. Ik heb alles vanuit mijn gevoel opgeschreven"

HOOFDSTUK 1

"Mijn verhaal begon zo"

Mijn verhaal begon zo.

Donderdag 19 januari 2012 was *de dag dat de grond onder mijn voeten weg sloeg*. 's Morgens om kwart voor negen veranderde mijn leven.

In 2011 werd ik 50 jaar. Een mijlpaal dus. Mijn man Rob werd dat jaar ook 50 en wij hebben samen een prachtig feest gegeven op 4 juni 2011. Op dezelfde dag van het feest zijn wij ook getrouwd. Niemand, behalve mijn dochter Valerie en twee vrienden van ons die als getuigen hebben opgetreden, wisten hier van. Familie en vrienden kwamen op ons verjaardagsfeest op een gezellige buitenplek in Hengelo. Een prachtig locatie met een groot meer erbij, ergens in de bossen. Toen iedereen aanwezig was nam Rob het woord en bedankte iedereen voor de komst om samen met ons onze vijftigste verjaardag te vieren. Hij vertelde ook dat op deze buitenplaats getrouwd kon worden, in een prachtig prieeltje op het water. Rob vertelde dat hij dit zo mooi vond, dat hij van de gelegenheid gebruik wilde maken om mij ten huwelijk te vragen en vroeg aan mij of ik met hem wilde trouwen.

Natuurlijk zei ik voluit JA!

Rob zei vervolgens: "*Wanneer?*"

"*Nu?*"

"*Ja, graag!*" zei ik.

De mensen die aanwezig waren begonnen te klappen en keken elkaar verbaasd aan. Ik hoorde iemand zeggen: "*Dat kan nu niet, jullie moeten eerst in ondertrouw.*" Niemand wist dat wij dit al hadden gedaan op 20 april, de dag waarop mijn moeder tachtig jaar werd en een feest gaf voor de hele familie. Wij waren op dat moment lekker uit